

Vi så selvfølgelig også gerne, som det er blevet nævnt af andre ordførere, at det blev en permanent lov for alle kommuner i stedet for igen at være et forsøg, men lidt er bedre end ingenting.

Erfaringer fra frikommuneforsøgene i perioden 1985-1993 var gode både for den kommunale administration, og endnu vigtigere var det en håndsrækning til befolkningen om at begrænse det bureaukrati, som borgerne mange gange føler, når der skal noget igennem.

Det, der var den største succes ved frikommuneforsøgene, var erfaringen med, at nogle kommuner, deriblandt den, jeg tilhører, fik landzonekompetencen over til kommunen. Det var en administrativ lettelse, og det var noget, der virkelig var godt for borgerne i de mange gange små beslutninger, og noget, der er vigtigt for den enkelte borger. Vi var i kommunen fri for den dobbelte behandling, den dobbelte administration, og det vigtigste: Borgerne var glade for en hurtig og smidig behandling. Det er nu engang sådan, at de, der bor tættest ved, hvor beslutningerne skal træffes, er mange gange dem, der ved bedst.

Jeg er overbevist om, at i hvert fald de fleste af de kommuner, der var med i frikommuneprojektet dengang, var kede af, at den ikke blev gjort permanent, deriblandt den kommune, som jeg tilhører.

Nu har det selvfølgelig mest været områder inden for miljø og teknik, der er blevet omtalt, men det er bare for at nævne et eksempel på, hvor stor gavn det havde for os i den periode. De ting kan også indføres på mange andre områder, som har været nævnt.

I beslutningsforslaget står der, at det er for at forbedre servicen over for borgeren. Ja, det er selvfølgelig, men det er samtidig helt sikkert, at det kan spare ressourcer for kommunerne. Vi i Fremskridtspartiet er overbeviste om, som så mange andre ordførere, at jo mere handlefrihed, kommunerne får, jo nærmere kommer de målet med bedre service over for borgeren, og det er noget, der tales meget om.

Når vi taler om handlefrihed, skal den selvfølgelig, enten det bliver en forsøgsordning eller det bliver permanent, laves inden for nogle rammer af de lovgivninger, der er gældende. Det skal ikke være sådan, at en kommune kan lave sin hjemmehjælp på et for lavt niveau f.eks. Det skal også være sådan inden for børneoplysning og inden for skoleområdet, at der skal være nogle rammer for, hvad man må. Det

mener jeg er en selvfølge. Vi skal ikke have frie hænder. Det skal ikke være sådan, at man kan gøre helt, hvad man vil. Men i hvert fald i det daglige kan man selv tage nogle beslutninger. Det vil vi gerne være med til.

Det, vi behandler i dag, er jo et beslutningsforslag, men jeg kan forstå på debatten, at det er lige før, at det er et virkeligt lovforslag, som vi behandler i enkeltheder. Men hvis der bliver flertal for beslutningsforslaget, vil vi meget gerne være til at se på de enkeltheder i selve lovforslaget, hvad enten det bliver en permanent løsning eller en forsøgsløsning.

Vi ser positivt på det og kan godt stemme for en forsøgsløsning, men kan vi lave noget permanent, så er vi mere interesseret i det.

Tove Videbæk (KRF):

Formålet med det her lovforslag er jo at øge det lokale selvstyre og opnå bedre tilpasning af det kommunale styre til lokale forhold samt forbedre servicen for borgerne og også forbedre ressourceudnyttelsen i kommunerne.

Det tidligere frikommuneforsøg fandt jo sted i perioden 1985-1993, og Indenrigsministeriet har i marts 1994 skrevet en redegørelse til Folketinget om frikommuneprojektet. Heri står der, at det er regeringens opfattelse, at frikommuneprojektet entydigt har vist, at kommuners og amtskommuners deltagelse i tilvejebringelse af grundlag for de retlige rammer for kommunal virksomhed ved gennemførelse af forsøg er særdeles værdifuld.

Regeringen finder derfor også, at kommuner og amtskommuner bør sikres videst mulig adgang til forsøgsvirksomhed.

Hovedparten af deltagerne i frikommuneprojektet, dvs. frikommunerne, fagministerierne, de kommunale organisationer og Indenrigsministeriet, er af den opfattelse, at frikommuneprojektet levede op til sit formål, og at projektets tilrettelæggelse og samspillet mellem ministerier og frikommunerne var tilfredsstillende.

Spørgsmålet om, hvorledes kommuners og amtskommuners muligheder for forsøgsvirksomhed fremover skal tilrettelægges, er bl.a. blevet behandlet af en arbejdsgruppe om frikommuneprojektet, som afgav rapport i 1991.

KL udtaler i nyhedsmagasinet Danske Kommuner, at kommunernes erfaringer med frikommuneforsøg er blandede. Nogle kommuner havde megen glæde af loven, og andre oplevede, at mulighederne ikke var så store, at det var besværet værd. De blandede erfaringer,